

Arrest

nr. 146 609 van 28 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 6 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden op 18 april 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2006 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wegens illegaal verblijf in België.

Op 5 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 september 2011 werd de voormelde aanvraag van 5 november 2009 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 31 oktober 2011 diende verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 april 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat een terugkeer voor hem moreel onmogelijk zou zijn omdat hij aangepast zou zijn aan de maatschappij. Betrokkene toont dit echter niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene volgens eigen verklaring sinds augustus 2003 ononderbroken in België verblijft. Dit wil echter zeggen dat betrokkene ruim 35 jaar in Marokko verbleven heeft en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij familie heeft in België, waaronder zijn zus. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de bewering betreft dat een langdurige verwijdering een schending zou zijn van artikel 8 EVRM; er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen – nl. dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij een arbeidscontract zou hebben, dat hij een aanvraag tot tewerkstelling voorlegt, alsook getuigenverklaringen, dat hij werkwilbig zou zijn - behoren tot de grond en worden in deze fase niet behandeld.”

Op 18 april 2012 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie -en Asielbeleid wordt aan [...] nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 18 MEI 2012 het grondgebied van België te verlaten (instructies d.d.06.04.2012) evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7,sl 1,van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Op 3 december 2012 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 januari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 14 januari 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker op 14 januari 2013 een inreisverbod werd opgelegd, geldig voor drie jaar, waartegen geen beroep werd ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de gemachtigde een beslissing nam tot afgifte van een inreisverbod op 14 januari 2013 van drie jaar. Verzoeker heeft tegen dit inreisverbod binnen de daartoe voorziene termijn geen beroep ingediend bij de Raad. Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoeker niet op de hoogte te zijn van het inreisverbod.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Zoals *supra* gesteld is het inreisverbod ondertussen definitief geworden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoeker daartoe een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat verzoeker thans onder de gelding valt van het inreisverbod van drie jaar dat tot nader order niet is vernietigd of geschorst door de Raad en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Gelet op het feit dat verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor hem “*de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten*” gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde, daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kan verzoeker op heden geen actueel belang doen gelden bij zijn beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en kan het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing geen enkel nuttig effect ressorteren.

Bijgevolg is het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3. Over de gegrondheid

Tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2012, kan de Raad in het verzoekschrift enkel een middel gestoeld op een schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM ontwaren.

Verzoeker wijst op het feit dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk onafgebroken bij zijn zus verblijft. Hij verwijst eveneens naar het arrest Chorfi van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna

verkort het Hof) en stelt dat het gezinsleven eveneens wordt beschermd tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen. Hij stelt dat door de bestreden beslissing hij voor zeer lange duur verwijderd zou worden van zijn zus. Hij stelt dat het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht moet worden beoordeeld. Nu volgens hem het gezinsleven met zijn zus met wie hij 9 jaar samenwoont, gemiddeld pas een jaar later opnieuw kan aangevat worden, zou er een schending zijn van de voormelde verdragsbepaling. Eveneens zou een langdurige verwijdering een schending uitmaken van het privéleven, hetwelk conform artikel 8 van het EVRM dient te worden beschermd.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

In casu wordt het gezinsleven van verzoekster betwist door verweerder nu verweerder terecht aanstipt dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen broers en zussen (zie EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani t. Frankrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Deze andere relaties genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De Raad kan verweerder verder volgen waar hij niet aantoonde dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Zo wordt inderdaad in het verzoekschrift enkel gewezen op het feit dat verzoeker reeds vele jaren samenwoont met zijn zus, doch de Raad moet met verweerder vaststellen dat uit de attesten van gezinssamenstelling die waren gevoegd bij de aanvraag van 31 oktober 2011 geenszins blijkt dat verzoeker effectief verblijft bij zijn zus. Verzoeker legt immers een samenstelling van gezin voor als alleenstaande en zijn zus maakt duidelijk deel uit van een gezin met 5 kinderen wonend in dezelfde straat maar wel degelijk op een ander huisnummer. Zelfs indien verzoeker effectief zou ingewoond hebben bij zijn zus kan de Raad niet volgen dat dit element op zich kan volstaan om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en diens zus aan te nemen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Berrehab t. Nederland stelt de Raad vast dat dit arrest betrekking had op een relatie tussen een vader en zijn eigen minderjarige dochter waarmee hij reeds vanaf de geboorte van het kind een vaderschapsrelatie had, hetgeen geenszins vergelijkbaar is met een relatie tussen broer en zus. In de zaak Chorfi was eveneens de relatie tussen een vader en zijn zoon of een grootmoeder en het minderjarig kind aan de orde. Eveneens kan uit dit arrest niet afgeleid worden dat een relatie tussen broer en zus zonder meer een beschermingswaardig gezinsleven oplevert in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, kan de Raad evenmin een schending van de redelijke termijn in de zin van artikel 6 van het EVRM aannemen waar verzoeker stelt dat zijn gezinsleven pas een jaar later zou kunnen hervat worden.

Een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het privéleven, beperkt verzoeker zijn betoog tot een verwijzing naar een langdurige verwijdering.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip.

Niettemin is het ook weer aan verzoeker om dit privéleven aannemelijk te maken. Gezien verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds geruime tijd in België verbleef, hier een ruime kennissenkring had opgebouwd, een aanvraag tot tewerkstelling had voorgelegd zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging, kan het bestaan van een privéleven worden aangenomen.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Het is aan de Verdragsluitende staten om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het betrokken individu en de belangen van de samenleving, waarbij de Verdragsluitende staten een zekere beoordelingsmarge genieten. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Het belang van de staat bestaat erin respect af te dwingen voor de Vreemdelingenwet, hetgeen een element is van immigratiecontrole of een overweging inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Verzoeker beperkt zijn summier betoog louter tot de stelling dat een langdurige verwijdering een schending uitmaakt van het privéleven. Hij geeft op geen enkele manier aan waarom hij niet in staat is zijn privéleven vanuit het herkomstland te onderhouden. Waar verzoeker herhaaldelijk terugkomt op het feit dat hij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur had voorgelegd waar de gemachtigde geen rekening mee heeft gehouden, kan de Raad niet volgen. Het stuk 7 dat gevoegd was bij de aanvraag heeft betrekking op een "aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer" en dit was in de aanvraag omschreven als een aanvraag van tewerkstelling van bepaalde duur van 15 september 2009 tot en met 15 september 2010, van enige andere arbeidsovereenkomst is in de inventaris geen sprake. Zodoende was deze tewerkstelling al afgerond op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat ook dit geen element kan zijn om een schending van het privéleven te onderbouwen.

Op grond van dit summier betoog kan verzoeker geenszins op redelijke wijze hardmaken dat België de positieve verplichting zou hebben de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van zijn privéleven.

Een schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM worden niet aangenomen.

Het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES